

Magyarországon a fémjelzésre utaló legkorábbi írásos adatok 1370-ből, Nagy Lajos uralkodásának idejéből származnak. A szepesi szászok céhei részére kiadott jogkönyvek előírták, hogy minden ötvös köteles mesterjegyét beütni az általa készített nemesfémtárgyba. A XVI. századtól a próbabélyeg használata is kötelező volt, mely a finomságvizsgálat elvégzését igazolta. A mesterjegy a névjel, a próbabélyeg a fémjel ősének tekinthető.

A nemesfémek vizsgálatának szabályozása is több évszázados múltra tekint vissza. Már Károly Róbert 1342-ben kiadott dekrétuma elrendelte minden városban királyi ház felállítását, ahol az eladásra, olvasztásra szánt ezüst beváltása oly módon történt, hogy a nemesfémtartalmat kizárólag e házban, csakis a királyi "kameránius" vizsgálhatta.

Hazánkban a fémjelzést a kiegyezés évében, a magyar alkotmány helyreállítása után tették kötelezővé. Fémjelzési szabályainkat törvény írta elő, amely a vámtörvényekhez hasonlóan megegyeztek az osztrák államával.

A **Magyar Királyi Főfémjelző és Fémbeváltó Hivatal** intézményét 1867-ben állították fel Budapesten. A hivatal fémjelző, fémbeváltó, valamint a külföldről származó áruk fémjelzését végző osztályra tagozódott. Már az első fémjelzési törvény is előírta az arany- és ezüstművesek kötelező nyilvántartását és ellenőrzését a hivatal számára.

Az első világháború nagy megrázkódtatást jelentett a hivatal történetében, szinte teljesen szünetelt a működése. A monarchia felbomlása után hazánk különvált Ausztriától, tehát megszűnt a közös alapokon nyugvó fémjelzési törvény is.

A felvetődött új fémjelzési törvény gondolata végül csak 1937. szeptember 1-én lépett hatályba. Az új fémjelzési törvény megváltoztatta az arany és ezüstáruk finomsági fokait, ennek megfelelően új rajzolatú fémjeleket vezettek be kötelezővé téve a

platina ékszerek fémjelzéseit is.

A **Magyar Királyi Főkémlő Hivatal** felállítására az 1892. évi XVIII. tc. rendelkezései alapján került sor Körmöcbányán, 1893. január 1-én. Feladata a körmöci pénzverőben beváltott arany és ezüstrudak finomságának vizsgálata és a kivert nemesfém pénzérmék ellenőrzése volt.

A Magyar Királyi Főkémlő Hivatal Körmöcbányáról a trianoni döntés következtében 1918 végén Budapestre költözött és működését 1926-ban, a Magyar Királyi Pénzverő felállításával egyidejűleg kezdte meg.

1949-ben a két intézményt egyesítették **Nemesfémvizsgáló és Hitelesítő Hivatal** néven, hatáskörét pénzügyminiszteri rendelettel szabályozták. A többszöri átnevezést követően a **Nemesfémvizsgáló és Hitelesítő Intézet** 1955. július 1-én kezdte meg működését, amelynek jelenlegi jogszabályi alapját a 145/2004. (IV.23.) Kormányrendelet határozza meg.

Az Intézet szakosított szervezeti egységei egy helyen történő elhelyezésének szükségessége már a 70-es évek közepén megfogalmazódott. 1978-ban elkezdődött a beruházás műszaki előkészítése. A többszörösen módosított terveket csak 1985-ben hagyták jóvá, így kerülhetett sor az építkezés megvalósítására 1988-ban, a VIII. kerület Bláthy Ottó utcában.

A Nemesfémvizsgáló és Hitelesítő Intézet tevékenységét 2006.01.01-től teljes jogú jogutódként a Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal vette át.